

τὴν φιλολογίαν, τρίτος τὰς ἐπιστήμας καὶ ἄλλος ἄλλα. "Ὅθεν ἔζων λίαν ἀμέριμνος καὶ ἡσυχος. Πρωῖαν τινὰ, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν παρρηριμάτων, ἐθεώρουν μέγα τριστίον, ὅπερ ἡ τεταραγμένη αὖρα ὤθει ἀνεπισιθίτως πρὸς ἡμᾶς. Αἰφνης σάλπισμα ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλοίου. Ἐκ τοῦ σάλπισματος ἐγνώσθη ὅτι ἐξήτει νὰ κοιωνήσῃ μεθ' ἡμῶν. Ἐπέμψαμεν ἀμέσως τὴν φαλαίνοθηρευτικὴν λέμβον, καὶ ναύτας, οἵτινες ἐπανελθόντες μᾶς ἔφερον ἐφημερίδας καὶ ἐπιστολάς, ἐξ ὧν μία ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν μου. Ἦτο τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἦν ὡς ἐξῆς συντεταγμένη :

« Ἀγαπητέ μου Κάρολε, σοὶ γράφω τυχαίως, διότι ἐπιθυμῶ λίαν νὰ γνωρίσω τῷ μόνῳ μου φίλῳ τὴν κατατῆκουσαν τὴν καρδίαν μου ὁδυνήσαν ἀπελπισίαν. Ὁ μικρός μου Ἀρμάνδος ἀπέθανεν. Ὅταν ἐπανέλθης ἐνταῦθα δὲν θὰ ἐπανιδῇς πλέον τὸν ἄγγελον, ὃν ἐχώρουν ἐπὶ τῶν γονάτων σου. Ἀλλὰ τὴν θλίψιν ταύτην, καίτοι δοριμείαν, θὰ ἡνειχώμην, διότι εἰμαι μᾶλλον ἐραστὴς ἢ πατήρ. Οἰκτερόν με, Κάρολε, ναί, οἰκτερόν με ! Ἀφότου ἀπώλεσε τὸ τέκνον τῆς ἡ Μαρία συναπώλεσε καὶ τὸ λογικόν. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζει πλέον, δὲν θέλει νὰ μὲ ἴδῃ. Μὲ ἀποστρέφεται. Οἱ ἱατροὶ τοῦ Βαλπακράισου εἶνε ἡλίθιοι καὶ ἀνίκανοι περὶ τὸ θεραπεύειν. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶσαι ἐνταῦθα! Θὰ ἡδυνάμην νὰ κλαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Διὰ τὴν ὁ ἱατρός Θιεβὼ νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ ! Ἴσως θὰ ἔμενεν εἰσέτι ἀμυδρὰ ἐλπίδος ἀκτίς ».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ὡς κεραυνὸς δι' ἐμέ. Τὰ προαισθήματα, ἐν τοῖς μυθιστορήμασι μόνον εἶνε ἀληθῆ. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως, ὅταν ἡμεῖς ἀμέριμοι καὶ ἀτάραχοι, αἱ συμφοραὶ ἐπερχόμεναι προσβάλλουσιν ἡμᾶς. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀτυχίας, πνοὴ αὖρας δὲν ἔπνεε. Τὰ ἰστία ἔμενον ἀδρανῆ ἐπὶ τῶν ἰστῶν, τὸ δίκροτον ἐφαίνετο καθηλωμένον ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης, ὑπὸ τὸν θερμὸν καὶ μαγευτικὸν ἥλιον. Μετὰ ὁκτὼ μόλις θανασίμους ἡμέρας ἔπνευσεν ἡ αὖρα. Μόλις μετὰ μῆνα κατωρθώσαμεν ν' ἀγκυροβολήσωμεν ἐν Βαλπακράισῳ.

Ἀφικόμενος κατὰ τὴν Πέμπτην τῆς ἐσπέρας ἀπεβιβάσθη πᾶντα εἰς τὴν ξηρὰν, ἔλαβον ἵππον καὶ ἔσπευσα καλπάζων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλβέρτου, ὡς εἰ ἐπεθύμουν νὰ κερδήσω διὰ μιᾶς ὥρας ταχύτητος τὰς μακρὰς ἡμέρας, ἃς ἀπώλεσα. Μὴ εὐρὼν οὐδένα ἵνα μὲ εἰσαγάγῃ, ἀνέβην ταχέως τὴν κλίμακα. Ἔστην σφόδρα ἐκπεπληγμένος. Φαῖδροι ἦχοι κλειδοκουμβάλου ἀντήχουν. Ὡθησα ἀνυπομόνως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον.

Ἡ παίζουσα ἦν ἡ Μαρία. Ὁ Ἀλβέρτος, καθήμενος ἐπὶ σκιμποδος ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην εἰς τὰς χεῖράς του. Μὲ ἐθεώρησε, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ μοι ἔδειξε τὴν Μαρίαν.

Ἐπὶ τῷ προξενηθέντι κατὰ τὴν εἰσοδὸν μου θορόβῳ, ἡ Μαρία στραφέισα ἔπαισε νὰ παίζῃ, ἤλθε πλησίον μου μετὰ παιδικοῦ καὶ χαριέντος βωδίσματος καί, λαμ-

βάνουσα με ἐκ τῆς χειρός, ὡς εἰ εἶχομεν πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν ἀποχωρισθῇ,

— Τί δυστύχημα, μοι εἶπε, νὰ μὴ γνωρίζῃς ὁ Ἀλβέρτος κλειδοκουμβάλον; ἂν ἐγνώριζε θὰ ἡδυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν τὸν χορὸν αὐτόν.

Εἶτα ἐρειδόμενην ἡρεμώτερον ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ θεωροῦσα με περιπαθῶς :

— Ἐλθετε ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, μοι εἶπεν. Ἡ νύξ εἶναι μεγαλοπρεπής, ἡ δὲ σελήνη, ὡρὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἡ παρούσα στιγμή εἶναι καταλληλοτάτη δι' ἐκμυστηρεύσεις· ἔλθετε.

Κατέβημεν.

— Πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ, ἐπρόσθεσε μετὰ τινὰς διαδρομὰς καὶ μετὰ τόνου διηγηματικοῦ, ὅτι εἶχον ποτὲ φίλην τινὰ, ἀγγλὴν καὶ εὐειδεδάτην δεκαοκταετῇ νεάνιδά. Φεῦ!... Ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐπ' ἀνδρῶν αὐτὴν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς της μετ' ἀνθρώπων μὴ ἐννοήσαντος αὐτὴν ποσῶς. Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν, συνήντησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς θελκτικώτατον νεανίαν μετ' ἐκφραστικωτάτων ὀφθαλμῶν, καλλίφωνον, συμπαθητικὸν καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν, τὸν ὁποῖον ἡγάπησε τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ δεῖν παρεδίδοτο αὐτῷ. Ἀλλ' ὁ Θεός, προσέθετο μετὰ τόνου ὀλίγον ἀποφθεγματικοῦ, τιμωρεῖ τὰς συζύγους, αἵτινες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς συζύγους των, καὶ συνεπῶς νύκτα τινὰ, καθ' ἣν ἡ φίλη μου ἔβλεπε καθ' ὕπνου τὸν ἐραστὴν τῆς, ἐξύπνησεν αἰφνης ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς κόρης τῆς. Ἡ φίλη μου εἶχε μικρὰν κόρην, ἥτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔκλαιε καὶ ἔβηλεν, ἀναπαυομένη εἰς τὸ λίκνον τῆς. Ἐδραμε πρὸς τὸ ἀτυχὲς τέκνον τῆς, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκάλεσεν ἱατρὸν. Ἐπὶ τρία ὁλόκληρα νυχθήμερα δὲν ἐγκατέλιπε ποσῶς τὸ προσκεφάλαιόν της, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἡ μικρὰ τῆς κόρης ἀπέθανεν.

Ἐνταῦθα ἡ Μαρία διεκόπη καὶ ἡσθάνθη ὅτι ὁ βραχίλιος τῆς ἔτρεμεν.

— Σὰς φοβίζω, δὲν ἔχει οὕτω ;

Εἶτα ἐξηκολούθησε μειδιῶσα :

— Ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τοσοῦτον ὥραϊον ! Δὲν εἶναι ἀληθές, Ἀλβέρτε, ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι λίαν ὥραϊον ;

Καί, κύψαξ πρὸς με, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Βλέπουσα ὅμως ὅτι προσεπάθουν νὰ ἀπαλλαγῶ, ἡνωρθώθη καὶ ἀπειλοῦσα με διὰ τοῦ δακτύλου :

— Οἶμοι ! καλέ μου κύριε, φέρεσθε λίαν φιλαρέσκως ἀποποιούμενος τὰς θωπείας μου. Ἔστω, θὰ ἐκδικηθῶ.

Κατέστη σύννοος, καὶ ἀνταναμύανουσα τὸν περίπατον αὐτῆς,

— Σὰς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι τὸ ἀγαπᾶν εἶναι τόσῳ ὥραϊον, ὥστε ἡ φίλη μου πᾶντα ἐπαρηγορήθη ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τῆς θυγατρὸς της, ἀγαπήσατο πλείοτερον ἢ ἄλλοτε τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν. Ἡμέραν τινὰ ἔφυγε μετ' αὐτοῦ. Ἐπορεύθησαν μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Διέπλευσαν τὴν θάλασσαν, ἀφίχθησαν εἰς πόλιν τινὰ, ἐν ᾗ ἔδερν τοὺς δούλους καὶ τέ-

λος κατώκησαν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, κεκρυμμένον ὑπὸ γιγαντιαία δένδρα. Ὑπῆρξε λίαν εὐτυχὴς ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ καὶ ἔτεκε προσφιλὲς τέκνον, ὅπερ δι' αὐτὴν, ἤξιζε περισσύτερον τῆς ζωῆς της. Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ δίκαιος Θεός, ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ τὴν τιμωρήσῃ, καὶ νύκτα τινὰ — κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδὲν ἔσκέπτετο τὸν ἐραστὴν της, ἀφοῦ δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα ἵνα τὸν ἴδῃ καὶ μωμένον πλησίον της — νύκτα τινὰ, λέγω, ἐξύπνησεν ὡς ἄλλοτε ὑπὸ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν κλαυθμῶν τοῦ τέκνου της. Μόνον κατὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐπαγρύπνησεν ἐπὶ τρία νυχθήμερα παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του. Μετὰ τινὰς ὥρας τὸ τέκνον τῆς ἦτο νεκρόν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς Μαρίας ὁ Ἀλβέρτος ἔδραμεν· ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ του, αὕτη μὲ περιεπτύξατο μετὰ φρίκης.

— Σώσατέ με, σώσατέ με ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· δὲν θέλω νὰ μὲ πλησιάζῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς τοῦ τέκνου μου· αὐτὸς μοι τὸ ἥρπασε ζῶν ἔτι.

Καὶ κατέπεσε λιποθύμους.

Ἔπεται τὸ τέλος.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἠλθοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τοῖς ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελεῶν.]

Γεωργίου Ρόμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρρέ. μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπ. 50 [55]

Σαβιέ-δὲ-Μοντεπέ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστῶρ. δραματικώτατον, ἄρτι ἐκδοθέν, ὁρ. 3 [3,30]

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα Βήματα**. Δραχ. 1.50 [1,60]

Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιᾶ-δραχμὸν Ἐπαθλον**. λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεγάτσα: **Ἰγυισιὴ**, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιέ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπι-τζεδέρης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 [1,70]

Pierre Zacconi: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 [2,40]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προστέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητισάρων. Τόμοι 2. Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Πρωὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 [2,20]

Paul de Koch: **Ἡ γυναῖς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας**. Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης**, μετάφρασις Ἰ. Ἰαῖδ. Σκυλίσης. Δραχ. 1.50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβόρν: **Τὰ Δύο Αἵμα. Δρ. 1.60** [2]

Κομήσης Δάκ: **Ἡ Ὁραία Παρισινὴ** λπ. 60 [70]

Ὁ Γουαρνύ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτά 50 [55]